

Η ΣΕΛΙΣ ΤΗΣ ΕΥΘΥΜΙΑΣ

ΕΒΡΑΪΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΜΩΨΣΗ, εἶν' ἀλήθεια αὐτὸ ποὺ λένε ;
 — Τί, Ἀαρών;
 — Ὅτι ὁ ταμίας σου ἔφυγε μὲ τὴν κόρη σου καὶ μὲ τὸ ταμεῖο σου.
 — Ἀλήθεια. Εὐτυχῶς ποὺ αὐτὸ τὸ παιδί μετενόησε καὶ ἄρχισε νὰ μοῦ ἐπιστρέφῃ ἕνα μέρος ἀπ' αὐτὰ ποὺ μοῦ ἔπῃρε.
 — Πόσα χρήματα σὰς ἐγύρισε;
 — Χρήματα ὄχι ἀκόμη. Ἄλλ' ἐπὶ τοῦ παρόντος μοῦ ἔστειλε πίσω τὴν κόρη μου.

Ὁ Δαβὶδ Μάγερ καὶ ὁ Μωϋσῆς Χίρς ἀκολουθοῦν τὴν κηδεῖα τοῦ φίλου τους Μπλούμ.
 — Ὁ φτωχὸς ὁ Μπλούμ! λέει ὁ πρῶτος. Δὲν εἶχε τύχη. Δὲν εἶνε τρεῖς μῆνες ποὺ ἀσφάλισε τὴ ζωὴ του. Πέθανε τόσο γρήγορα!...
 — Καὶ δὲν εἶνε τύχη αὐτὸ, κύριε Μάγερ; λέει ὁ Χίρς. Ἐπλήρωσε ἀσφάλιστρα μόνον τριῶν μηνῶν, ἐνῶ ἡ ἐταιρεία γιὰ τόσο λίγα ἀσφάλιστρα ποὺ πῆρε, εἶνε ὑποχρεωμένη τώρα νὰ πληρώσῃ ὅλο τὸ ποσόν. Ὁ Μπλούμ πάντως ἔκανε ἐπικερδεῖς δουλειές.

Ἐνας παπᾶς μιλάει μ' ἕναν ραββῖνο :

— Τί θρησκεία καὶ ἡ δική σας! λέει ὁ παπᾶς. Γιατί ἡ συναγωγὴ σας εἶνε τόσο ἀκάθαρτες, ἐνῶ ἡ ἐκκλησίαι μας λάμπουν ἀπὸ καθαριότητα;

— Εἶνε ἀπλούστατο, ἀπαντᾷ ὁ ραββῖνος. Ὁ Θεὸς μας δὲν ἐπιτρέπει νὰ μπαينوθαίνου στὸν οἶκο του γυναικες ὅπως ὁ δικός σας, γιὰ νὰ τοῦ φτιάχνουν τὸ νοικοκυριό.

— Καὶ γιατί ὅταν ἀπευθύνεσθε στὸ θεὸ σας, μιλάτε τόσο δυνατὰ καὶ φωνάζετε, ἐνῶ στὶς ἐκκλησίαι μας προσευχόμεθα σιωπηλά;

— Γιατί ὁ θεὸς μας εἶνε λίγο γέρος, δὲν ἀκούει καλά. Ἐνῶ ὁ δικός σας εἶνε πολὺ νέος, ἔχει τ' αὐτιά του ἐν τάξει.

— Καὶ γιατί ἡ κηδεῖα σας εἶνε τόσο θλιβερὴ, ἐνῶ στὶς δικές μας πολὺς φορές παίξουν κομμάτια μεγάλων μουσικῶν καὶ ὑπάρχουν πάντοτε θαυμάσια ἄνθη;

— Ἐχετε δίκην, ἀπαντᾷ ὁ Ἑβραῖος. Ἡ κηδεῖα μας εἶνε πολὺ θλιβερὴ, ἐνῶ ἡ δική σας εἶνε σχεδὸν χαρούμενη. Δὲν σὰς κρύβω ὅτι προτιμῶ νὰ παρευρίσκωμαι σὲ κηδεῖα χριστιανῶν. Ἡ καρδιά μου

συλλογίστηκε σὲ πόση δύσκολη θέσι θὰ τὸν ἔφερνε τώρα χαρὶς, αὐτὴ τὴν φορὰ, νὰ μπορέσῃ νὰ ἐπέμβῃ ὁ Ἄλλάχ.

Τὸν κάλεσε, λοιπὸν, κοντὰ του καὶ τοῦ εἶπε :

— Τράβα τὸ σπαθί σου καὶ κόψε τὸ κεφάλι τοῦ δολοφόνου...

Τὸ εἶπε δὲ αὐτὸ γιατί ἤξερε πὼς ἡ λεπίδα τοῦ σπαθιοῦ τοῦ Μαχμούτ ἦταν ξύλινη κ' ἤθελε νὰ δῆ τί θάκανε μπροστὰ στὸν κόσμον.

Μὰ ὁ Μαχμούτ στάθηκε πιὸ πονηρὸς καὶ τοῦ ἀπάντησε, φιλώντας τρεῖς φορές τὸ χῶμα :

— Μεγαλειότατε, ἀν καὶ ξέρω πὼς ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶν' ἀθῶος, δὲν ἔχω ὡστόσο τὸ δικαίωμα νὰ μὴν ὑπακούσω στὴ διαταγὴ σου... Παρακαλῶ λοιπὸν τὸν Ἄλλάχ ποὺ τὰ βλέπει ὅλα καλύτερα ἀπὸ μᾶς, ἀν, στ' ἀλήθεια, αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶν' ἔνοχος, νὰ κἀνῃ τὴν λεπίδα τοῦ σπαθιοῦ μου ἀνίκανη νὰ τὸν βλάψῃ.

Καὶ τράβηξε τὸ σπαθί του.

Μὰ τὴν ἴδια στιγμή ἕνα ρῖγος τρόμου διέτρεξε τὸ πλῆθος, ποὺ ἄρχισε νὰ φωνάζῃ :

— Θαῦμα! Θαῦμα!..

Ἡ λεπίδα τοῦ σπαθιοῦ τοῦ Μαχμούτ ἦταν ξύλινη...

Τότε ὁ Ἀαρὼν-ἄλ-Ρασίντ ἀναγκάστηκε νὰ παραδεχτῆ ὅτι δὲν μποροῦσε νὰ τὰ βγάλῃ πέρα μὲ τὸν Ἄλλάχ καὶ πῆρε τὸν ἔξυπνο Μαχμούτ στὸ παλάτι του, σύμβουλό του.

ΓΚΥ ΝΤΕ ΤΕΡΑΜΟΝ

γίνεται περιβόλι.

Τὴν ἡμέρα τοῦ Σαββάτου ὁ Γιόσες βρῖσκει τὸν γαμπρό του νὰ καπνίζει.

— Τί κάνεις, Ἀαρών; Ἐγίνες ἀσεβὴς σὰν χριστιανός!

— Τί ἔκανα, ἀγαπητέ μου πεθερέ;

— Πῶς μπορεῖς, ἕνας Ἑβραῖος ἐσὺ, νὰ λησμονῆς ὅτι σήμερα εἶνε Σαββάτο;

— Δὲν τὸ λησμονῶ.

— Τότε ἐλησμόνησες ὅτι ἕνας Ἑβραῖος δὲν ἐπιτρέπεται νὰ καπνίζῃ τὴν ἡμέρα τοῦ Σαββάτου;

— Πῶς μπορῶ νὰ λησμονήσω τέτοιο πράγμα;

— Τότε γιατί καπνίζεις;

— Ἐλησμόνησα, ἀδερφέ, ὅτι εἶμαι Ἑβραῖος

Ὁ Σολομών εἶχε ἀνάγκη ἀπὸ ἕνα κοστοῦμι καὶ ἂν ἀπένταρος ἐπῆγε σ' ἕναν ράφτη μὲ τὸν φίλο του τὸν Μπλός. Εἶδε μερικὰ ὑφάσματα καὶ ρώτησε τὴν ἀξία τους.

— Ἐφτακόσια φράγκα τὸ κοστοῦμι, εἶπε ὁ ράφτης.

— Πολὺ ἀκριβὰ, πάρα πολὺ ἀκριβὰ, εἶπε ὁ Σολομών. Θὰ πάω στὸν παλιό μου ράφτη.

Ὁ ράφτης, γιὰ νὰ μὴν τοῦ φύγῃ ὁ πελάτης, κατέβασε τὴν τιμὴν κατὰ πενήντα φράγκα καὶ ἐπειδὴ ἐκεῖνος τῶβρισκε πάλι ἀκριβὸ, κατέθηκε ἄλλα πενήντα φράγκα. Ἔτσι τὸ κοστοῦμι συμφωνήθηκε ἑξακόσια φράγκα.

Οἱ δύο φίλοι βγῆκαν ἀπὸ τὸ μαγαζί καὶ ὁ Μπλός εἶπε μὲ ἀπορία στὸ Σολομών :

— Δὲν σὲ καταλαβαίνω, Σολομών. Παζαρεύεις ἕνα κοστοῦμι ποὺ δὲν πρόκειται νὰ τὸ πληρώσῃς. Τί σημασία ἔχει γιὰ σένα ἀφοῦ δὲν πρόκειται νὰ δώσῃς πεντάρια, ἀν τὸ συμφώνησες ἑξακόσια φράγκα καὶ ὄχι ἑφτακόσια;

— Πάντοτε εἶσαι ἀνόητος, καὶ μὲνε, λέει ὁ Σολομών. Τῶκανα ἀπὸ λύπη γιὰ τὸν ράφτη. Ἔτσι ὁ καὶ μὲνος θὰ χάσῃ ἑκατὸ φράγκα λιγώτερα.

Ὁ Λεβὺ ἐπῆγε νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν φίλο του Κοὲν ποὺ εἶχε μεγάλο μαγαζί νεωτερισμῶν στὴν Ἀμιέν.

Τὸν βρῆκε εὐχαριστημένο ἀπὸ τὶς δουλειές του καὶ πατέρα ἑνὸς χαριτωμένου ἀγοριοῦ ὀχτῶ γρονῶν.

— Πές μας λοιπὸν ἐσὺ, μικρὸ μου,

ρώτησε τὸ παιδί, τί θὰ κάμῃς ὅταν μεγαλώσῃς;

— Ἐγὼ, κύριε Λεβὺ, εἶπε ὁ μικρὸς, θέλω νὰ γίνω τίμιος ἔμπορος.

— Τίμιος ἔμπορος; Ὁραῖο ἐπάγγελμα. Δὲν θὰ ἔχῃς καθόλου συναγωνισμό. Θὰ ἔχῃς μονοπώλιο τὴν τιμιότητα στὴν πόλι μας.

Ὁ Λεβὺ συναντᾷ τὸν Ρότ:

— Καλημέρα, φίλε μου. Τὰ βαθύτατα συλλυπητήριά μου. Ἄκουσα ὅτι ἡ γυναῖκα σου κάηκε στὴν πυρκαγιά τοῦ σπιτιοῦ σου.

— Σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὰ αἰσθήματά σου, φίλε μου.

— Καὶ δὲν ὑπῆρχε τρόπος νὰ τὴν σώσῃς; Ὅλους τοὺς ἄλλους τοὺς ἔβγαλες ἀπὸ τὸ σπίτι.

— Κοιμόταν τόσο εὐχάριστα, φίλε μου, ποὺ δὲν μοῦ ἔκανε καρδιά νὰ τὴν ξυπνήσω!

Ὁ Μπλούμενταλ αἰσθάνεται ὅτι εἶνε ποιητὴς καὶ ὅταν τοῦ μὲνη καιρὸς γράφει ποιήματα. Μιὰ μέρα δείχνει ἕνα ἀπὸ τὰ ἀριστουργήματά του σὲ κάποιον φίλο του.

— Αὐτὸ ξέρεις, τοῦ εἶπε ἐκεῖνος, δὲν εἶνε κακό. Μόνον ποὺ τὸ ἔγραψε ὁ Βερλαῖν.

— Εἶσαι μοχθηρὸς, τοῦ φωνάζει ὁ Μπλούμενταλ. Ξέρεις πολὺ καλά ὅμως ὅτι ὁ Βερλαῖν ἔχει τόσα χρόνια ποὺ εἶνε πεθαμένος.